

Llista unitària al Parlament Europeu

Una llista unitària republicana a Europa guanyaria de manera inqüestionable i podria superar el 50% dels vots. No fer-la pot regalar, un cop més, la victòria a un partit unionista

Ll passat 7 d'octubre Josep-Lluís Carod-Rovira va demanar una llista única al Parlament Europeu per al maig de 2019, en un article publicat a *El Punt Avui*. En llegir-lo el vaig piular a Twitter: al 2014 vaig treballar per fer-la possible i vam estar a punt d'aconseguir-la.

“Esquerra ha de liderar la llista unitària i proposar-ne el número 1”, vaig piular. Al 2014 ERC va guanyar les eleccions europees a Catalunya amb 594.149 vots (24%) i CiU, amb 548.718 vots (22%), va assolir el segon lloc. A Oriol Junqueras, per tant, li correspondria encapçalar aquesta llista unitària.

Carod-Rovira diu que, si bé en les eleccions municipals i catalanes hi ha diversos models de gestió que justifiquen diverses llistes, aquest no és el cas en els parlaments espanyol i europeu. Així, en no tenir la possibilitat ni la pretensió de governar, “en les actuals circumstàncies de repressió política és necessari una llista unitària de tot el sobiranisme català que aplegui tots els partidaris d’una República Catalana”.

Aquesta llista unitària no ha de prioritzar unes determinades posicions ideològiques, diu Carod-Rovira, sinó que ha de mostrar una expressió majoritària de l’existència d’una nació europea que no disposa d’Estat propi, que vol exercir el dret a l’autodeterminació de forma pacífica i democràtica i que pateix la repressió i la limitació de drets bàsics per part d’un Estat membre de la UE: “Una llista de país, generosament plural, representant tota la diversitat democràtica existent a Catalunya i amb tota la trans-

versalitat d’idees, seria la llista que esdevindria, de llarg, la candidatura més votada a Catalunya”, conclou Carod-Rovira.

Al 2019 a Espanya es fragmentarà el mapa electoral i, per primera vegada, unes eleccions europees no seran cosa de PP i PSOE, sinó també de Podemos, Cs i Vox. En aquest context fragmentat, una llista unitària catalana trencaria la manca de proporcionalitat de la llei d’Hondt, que s’aplica a tot l’Estat com a circumscripció única i que sempre ha penalitzat fortament els partits catalans a les eleccions europees: mig milió de vots, com van fer ERC i CiU al 2014, en països com Dinamarca o Bulgària proporcionen 4 o 5 eurodiputats.

Si els partits sobiranistes catalans van junts a les eleccions europees el primer lloc a Catalunya serà inapel·lable, in-

qüestionable i contundent. Si volem reconeixement internacional, abans el color electoral al mapa de Catalunya ha de ser clarament diferent. Si anem separats, no és clar qui guanyarà les eleccions al Principat.

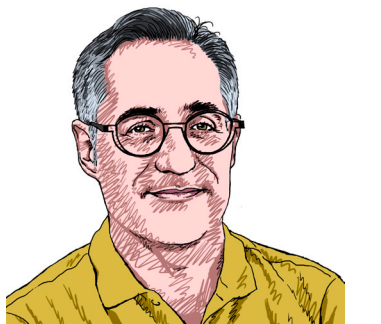
ERC en els darrers anys potser s’ha cregut massa les enquestes dels mitjans unionistes, que han estat inflant les seves perspectives més enllà dels resultats que finalment obté. El PDeCAT potser té més assumit que, per a moments i objectius excepcionals, calen llistes excepcionals. JxCat va néixer amb aquesta lògica i la Crida també.

Un altre debat és què passaria si tots els eurodiputats de la llista unitària anessin a un mateix grup parlamentari i no es distribuïssin en grups diferents, com han fet fins ara els eurodiputats de CiU (CDC anava al grup liberal i UDC al grup popular).

Així, 5-6 eurodiputats catalans en un mateix grup parlamentari, per exemple el grup verd, donarien als partits republicans catalans una posició de força molt més gran de la que ara disposen per separat, repartits en diferents grups.

Disposarien de temps de paraula en tots els debats importants al plenari, podrien aspirar a ser diputats membres de ple dret a les principals comissions parlamentàries i tindrien moltes més possibilitats de viatjar en les principals delegacions parlamentàries fora de la UE. Però aquest és un altre debat, que no té sentit si abans es rebutja la llista unitària.

Eurodiputat independent pel PDeCAT

RAMON
TREMOSA